

BORNEMISZA ATTILA

Odüsszeusz sóhajai

Lágy, asszonyi karok nem ölelnek,
feledi nyakam a csókod ízét.
Amikor hajnalodott,
boldog enyhülés csillagzata sugárzott.

Akárhogy el kell jutnom Ithakába!
Bár kába remény, hogy hajóm megépül.
Csüggedésből vannak darabjai,
s van, aki még így is felépül.

Kérdések óceánján jutnék el hozzád,
te szebb vagy, mint a barna karú nimfa,
szebbek a muskátlik ablakodban,
s a te szem-szöveted másként látja a létet.

Ébredj – szólnék magamhoz,
de hullám maraszt, és iszonyú vihar tombol.
Ládd, én átalakulnék mindenestől,
kitérnék önmagamból.

A füleimben viasz,
hajóm a Sehova-csónak.
Meggfeneklik a képzelet szikláin,
és a szikla jó nagy.

Hol vagy, ölelő Pénelopé,
batiszt rajtad az ing is,
remény a léthez: apró, kicsike szikra,
amely van is, de nincs is.

De javulnom kell, hogy újra éljek,
s elérjek Ithakámba,
hűséggel szó szép Pénelopém,
s csókjának nincsen száma.

Teérted indulok minden évben,
hajóm egy roncsdarab fűzfa –
Hinni szeretnék egy hótiszta,
fenséges, nagy Szerelemben!

Az ég felé

Műzsadal

Te csak mindig tekints az égre,
a kimondhatatlan, isteni kékre,
a láncot oldó tavasz reménye
megsokszorozva szívedet védje.
Azért tekints fel, és ne nézz le.
Remény kell, hogy utadat védje,
és madárhang, mely szól a fákról,
a csillagos ég tereád vigyázzon.
A nap, mint óriási ékszer,
eget díszít, s a szádig ér fel,
és csakis rád hajtja a reményt,
és színeivel szórja a fényt.
Mióta élsz, várod a reggelt,
hogy szerethess, s a szemeiddel
várod, ahogy a nap már felkelt,
gyöngyvírág is nyit szép örömében,
s az esti ima bokádhöz térdel,
s ezek a képek megragadnak,
és szívedben nyílik százezer ablak.

A teremtést látja s az eget,
s nem tud betelni az élet veled,
s minden érzés kinyitja szirmait,
s kérded – milyen vendégség lesz ma itt?
S felel, ki él, s titkára lel,
a létet, ím, semmi sem éri fel,
a kikelet csodái, no de lásd,
nyisd ki csodaszép elméd ablakát,
és tekints ki, halld: rigó köszön,
s mindent elborít a fényözön,
s egy asszony áll, és csodákat zeng,
a létet keresd, a véges-végtelent,
a kikelet hoz rád majd gyógyulást,
mit úgy szeress, mint egyszerű csodát,
amikor benned egek dala zeng,
a létet dicsőítsd csak, a végtelent,
a világot, mely sosem ér véget,
s a tavasz-dalt, mely megújít téged.
Mert várnak rád mind, akik szeretnek,
kik a földre reménymagot vetnek,
akik majdan szép sorokat várnak,
felső szintjét a világosságnak,
a végtelenség napja jó, látod,
hozd el nékik a világosságot,
fényt keresnek, gyógyulást és szépet,
a szeretet öleljen át téged,
villan a fény, s csendül a madárdal,
ez kell – felrepülni a nyárral,
s szeretni tovább, mi létedben adatott.
Tárj ki a fényre minden ablakot,
nyisd ki szívedet, és ölelj, ha lehet,
hisz rövidre szabták ezt az életet...

***

Irodalom csoport a Facebookon:
<https://www.facebook.com/groups/magyarirodalom/>